

בש"פ 1452/17 - מדינת ישראל נגד אסף זליג

בבית המשפט העליון

בש"פ 1452/17

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: אסף זליג

בקשה רביעית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ד בשבט התשע"ז (20.2.2017)

בשם המבקשת: עו"ד תומר סיגלוביץ'

בשם המשיב: עו"ד שחר מנדלמן

החלטה

עמוד 1

1. לפני בקשה רביעית להארכת מעצרו של המשיב, מכח סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים) לתקופה של תשעים ימים, שימנו החל מתאריך 25.02.2017, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 46392-08-15 המתנהל בבית-המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם מביניהם.

רקע עובדתי והליכי המעצר

2. עובדות כתב האישום כבר פורטו בהחלטתי מתאריך 28.06.2016, שם נדרשתי להכריע בבקשתה הראשונה של המבקשת להארכת מעצרו של המשיב ולא אשוב פה על דברי (ראו: בש"פ 4114/16 מדינת ישראל נ' זליג (28.06.2016) (להלן: בש"פ 4114/16)). אזכיר כאן בקצרה, כי כתב האישום, שהוגש כנגד המשיב בתאריך 25.08.2015, ותוקן פעמיים, מייחס למשיב עבירות מין חמורות, וביניהן, בין היתר: מעשה סדום, אינוס, מעשה מגונה תוך גרימת חבלה גופנית, ומעשה מגונה תוך שימוש באיומים, בגין ארבעה אישומים המתייחסים, כל אחד, למסכת אירועים נפרדת, ואשר המשיב ביצע, על פי הנטען, כנגד ארבע מתלוננות שונות.

3. ב-בש"פ 4114/16 פורטו גם ההליכים שהתקיימו עובר לתאריך 02.06.2016, ובהקשר זה אציין: בכל אחד מארבעת תיקי החקירה שנפתחו בגין המעשים המפורטים באישומים הנ"ל - העורר נעצר לצורך חקירה, אך לאחר שוחרר לביתו; בתאריך 09.09.2015 בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת; בתאריך 07.09.2015, בהחלטת חברתי, השופטת ד' ברק-ארז, נדחה ערר שהמשיב הגיש על ההחלטה הנ"ל (ראו: בש"פ 5935/15 זליג נ' מדינת ישראל (06.09.2015)); בתאריך 07.10.2015 בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו; בתאריך 03.11.2015 בהחלטת חברי, השופט ע' פוגלמן, נדחה ערר שהמשיב הגיש על ההחלטה לעצור אותו עד לתום ההליכים (ראו: בש"פ 7014/15 פלוני נ' מדינת ישראל (03.11.2015)).

4. משלא הסתיים משפטו של המשיב במסגרת תשעת חודשי המעצר - המבקשת הגישה את הבקשה, מושא בש"פ 4114/16, להארכת מעצרו של המשיב. בתאריך 28.06.2016 קבעתי כי דין הבקשה להתקבל, והוריתי על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים, שימנו החל מתאריך 02.06.2016. בגדר החלטה זו עמדתי על המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב, ועל כך שבאותו שלב לא ניתן היה להפיג את המסוכנות האמורה בחלופת מעצר, זאת בפרט בהתחשב בפסיקה הקובעת כי ככלל אין לשחרר נאשם בעבירות מין לחלופת מעצר, למעט במקרים חריגים, בין היתר, בשל החשש להישנות המעשים (ראו: בש"פ 4114/16, פסקה 22).

5. בתאריך 17.08.2016, לבקשת המבקשת ובהסכמת המשיב, הוריתי על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים, שימנו החל מתאריך 30.08.2016, תוך שמירת זכותו של המשיב להתנגד בעתיד להארכות מעצר נוספות, ככל שתתבקשנה, היה והמשיב יסבור כי יש השתוות מעבר לסביר במתן הכרעת הדין (ראו: בש"פ 6213/16 מדינת ישראל נ' זליג (17.08.2016)).

6. בתאריך 22.11.2016, משלא הסתיים משפטו של המשיב גם בגדר תשעים הימים הנוספים, חברי, השופט ס' ג'ובראן נעתר לבקשת המדינה והורה על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים החל מתאריך 27.11.2016. בגדר החלטה זו עמד חברי על המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיב, וקבע כי נוכח זאת שעבר פרק זמן קצר יחסית ממועד הגשת סיכומי ההגנה - לא קיימת הימשכות הליכים חריגה, המחייבת את שחרורו של המשיב ממעצר (ראו: בש"פ 8656/16 מדינת ישראל נ' זליג, פסקאות 10-9 (22.11.2016)).

7. משחלפו 90 ימים והכרעת הדין עדיין טרם ניתנה - המבקשת פנתה פעם נוספת אל בית משפט זה בבקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים שימנו החל מתאריך 25.02.2017, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 46392-08-15

- היא הבקשה שבפני.

נימוקי הבקשה והשתלשלות ההליכים בתיק העיקרי

8. בבקשתה פירטה המבקשת את השתלשלות ההליכים בתיק העיקרי, תוך שהיא מפנה, בין היתר, להשתלשלות העניינים שפורטה בבקשות הקודמות, ונסקרה בהחלטתי ב-בש"פ 4114/16, ובהחלטת חברי, השופט ס' ג'ובראן, מתאריך 22.11.2016. בתמצית, השתלשלות ההליכים בתיק העיקרי הייתה כדלקמן: בתאריך 20.09.2015 הוקרא כתב האישום למשיב; שמיעת ההוכחות החלה בתאריך 09.02.2016, והסתיימה בתאריך 07.07.2016 (לבקשת ההגנה נקבע מועד הוכחות נוסף לתאריך 30.08.2016, אך בהמשך מועד זה התבטל בהסכמת הצדדים); בתאריך 15.08.16 הוגשו סיכומי המבקשת, ובתאריך 13.10.2016 הוגשו סיכומי ההגנה.

9. נוכח מצבו המתקדם של ההליך בגדרו התיק ממתין עתה להכרעת דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד, ונוכח ההחלטות השונות בהן עמד בית משפט זה על מסוכנותו של המשיב לביטחון הציבור - המבקשת סבורה כי יש לקבל את הבקשה.

הדיון בבקשה

10. בדיון שהתקיים בפני בתאריך 19.02.2017 בא-כוח המבקשת חזר על טיעוניו בבקשה, תוך שימת דגש על חומרת העבירות המיוחסות למשיב. בא-כוח המבקשת עמד על כך כי ההמתנה להכרעת הדין החלה רק במהלך הארכת המעצר הקודמת ולפיכך אין בתקופת המתנה זו כדי להטות את הכף לטובת שחרור של המשיב ממעצר.

11. בא-כוח המשיב טען, מנגד, כי יש לבחון את האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, וביקש שיערך תסקיר מעצר בעניינו. לשיטתו של בא-כוח המשיב חלוף הזמן הביא לשינוי בנקודת האיזון, ולכן יש לשקול לשחרר את המשיב למעצר באיזוק אלקטרוני.

התפתחות נוספת

12. בתאריך 21.02.2017 בא-כוח המבקשת הגיש לבית משפט זה הודעה מעדכנת בגדרה נמסר כי מתן הכרעת הדין בעניינו של המשיב נקבע לתאריך 22.03.2017.

דיון והכרעה

13. לאחר עיון בבקשה ושמיעת טיעוני הצדדים - הגעתי למסקנה כי דין בקשת המדינה להתקבל בחלקה, כפי שיפורט בפסקה 17 שלהלן. אפרט עתה בקצרה את נימוקי להחלטתי זו.

14. בנידון דידן שלושה שופטים שונים של בית משפט זה עמדו על המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב. חברתי, השופטת ד' ברק-ארז, קבעה כי העורר מצטייר: "כמי שאינו בוחל לכאורה בשימוש בכוח, מעקבים ואיומים כדי לספק את גחמותיו" (ראו: בש"פ 5935/15 זליג נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (06.09.2015)); חברי, השופט ס' ג'ובראן קבע כי מסוכנותו של המשיב: "משמעותית ביותר" (ראו: בש"פ 8656/16 מדינת ישראל נ' זליג, פסקה 9 (22.11.2016)); וב-בש"פ 4114/16 קבעתי אני כי חומרתם של המעשים המיוחסים למשיב מדברת בעד עצמה, וכי העובדה שהמעשים המיוחסים למשיב באישומים המאוחרים יותר בוצעו, על פי הנתען, לאחר שהמשיב נעצר ושחרר בשל המעשים הנתענים באישומים המוקדמים יותר, מהווה יסוד סביר לחשש שהמשיב יחזור על מעשיו, ומדגישה את מסוכנותו לציבור.

בנוסף, בנסיבות העניין בהם המעשים המיוחסים למשיב כוללים ארבעה אירועים נפרדים, שעל פי הנטען בוצעו בארבע מתלוננות שונות - נראה כי הקביעה בפסיקה (ראו: בש"פ 3137/14 מרגני נ' מדינת ישראל בפסקה 9 (14.05.2014) והדוגמאות המאזכרות שם) לפיה ככלל אין לשחרר נאשם בעבירות מין לחלופת מעצר, למעט במקרים חריגים, בשל החשש מהמסוכנות הטבועה בעבירות אלה והחשש להישנות המעשים - מודגשת ביתר שאת.

15. לעניין קצב התנהלות המשפט - בהתחשב בכך שכבר נקבע מועד, שאינו רחוק, למתן הכרעת הדין, תקופת ההמתנה עד למתן הכרעת הדין איננה מביאה לשינוי בנקודת האיזון, באופן שיש בו כדי להטות את הכף לכיוון של שחרור לחלופת מעצר אל מול האינטרס בביטחון הציבור, וזאת גם נוכח המסוכנות הגבוהה שעולה מן המשיב, שעליה עמדתי לעיל (ראו והשוו: בש"פ 4524/16 מדינת ישראל נ' אבו רמילה, פסקה 12 (22.06.2016); בש"פ 4222/16 מדינת ישראל נ' מסלימאני, פסקה 18 (08.08.2016)).

16. למעלה מן הצורך יוער כי מעצר באיזוק אלקטרוני מהווה כלי המאפשר לפקח על הפרה של תנאי שחרור, אך לא מאפשר למנוע את ההפרה (ראו: בש"פ 2257/16 קריאף נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (09.05.2016)). בנסיבות העניין בהן, כאמור, המעשים המיוחסים למשיב באישומים המאזכרים יותר בוצעו, על פי הנטען, לאחר שהמשיב נעצר ושוחרר בשל המעשים הנטענים באישומים המוקדמים יותר - אינני סבור כי ניתן ליתן במשיב את האמון הדרוש לשם המרת מעצרו מאחורי סורג וברח במעצר בפיקוח אלקטרוני.

17. נוכח כל האמור לעיל, ובהתחשב במועד שנקבע למתן הכרעת הדין (שאז הסמכות להאריך את המעצר, במידת הצורך, נתונה גם בידי הערכאה המבררת - עיינו: סעיף 61(ג) לחוק המעצרים) - בקשת המדינה מתקבלת בחלקה, במובן זה שמעצרו של המשיב יוארך בשישים ימים (ולא בתשעים ימים כמבוקש), שימנו החל מתאריך 25.02.2017, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 46392-08-15 המתנהל בבית-המשפט המחוזי בתל אביב, הכל לפי המוקדם מבניהם.

ניתנה היום, כ"ו בשבט התשע"ז (22.2.2017).

ש ו פ ט